

Volim te jutarnje susrete, onaj šušur prije polaska... Velebit, poznati vodički tim i nasmijana prijateljska lica, obećavali su uzbudljiv nedjeljni dan. Prva postaja Posedarje, i potpuno nas oduševljava jutarnji prizor crkvice na neobičnom mjestu. Improvizirani putić sa pješčane plaže preko mora, izolira je na malom otočiću i daje joj simpatičan značaj. Iz 15. st. jednostavna i bez ukrasa, sa zidanim zvonikom bez zvona, koje se čuva u crkvi i iznosi jednom godišnje na blagdan Duhova. Legendu o ribarima i kako je olujna bura kumovala njenoj gradnji doznajemo od našeg vodiča Damira. Još jedan pogled na predivan prizor kojeg uskoro zamjenjuje vijugavi, smaragdno zeleni tok Zrmanje koja prolazi kroz stjenovit, divlji krajolik i kreira veličanstveni kanjon. Dalje nas kroz strminu Velebita serpentinama, vodi čarobna Majstorska cesta. A Velebit bi o velebnjoj ruti majstora Knežića mogao ispričati stotine priča, al ona koja je nastala u prvoj polovici 19. st. sigurno bi bila i ostala najzanimljivija. Povijesna cesta, remek djelo Prirode i njenog graditelja, zaštićena je kulturna baština.

"Neka mi nitko ne spominje Velebita
Neka se nitko ne poziva na nj
Velebit nije nedovršen san nekog boga
Nije ja i nije ti"

stihovi su u počast velebnjoj planini i stoje uklesani zajedno sa spomen pločom pjesniku Borisu Maruni. A da Velebit spaja sjever i jug, i to ne samo povjesno nego i veličanstvenim pogledom, govore i simbolički trijemovi crkve Sv. Franje. S jedne strane kanjon Zrmanje, Karinsko i Novigradsko more, a s druge Velebit i impresivne Tulove grede, koje nas netremice prate od samog početka. Velebne razbacane stijene napuštenog kamenoloma početak su naše ture, koja prvo vodi do kapelice podignute u čast vitezcu Damiru Tomljanoviću Gavranu uz brojna spomen obilježja poginulim hrvatskim braniteljima u domovinskom ratu. Vodič nam priča o jednom od najvećih, čovjeku i legendi i kako se časno i srcem branila Domovina. Dišući

slobodno zahvaljujući njima, zaputismo se kroz klekovinu i kamen, preko Malog Alanca. Putem su se šepurile raskošne grane pune plodova crvenog drijena nudeći nam resku i slatku okrepu. Pa tako zdravi k'o drenovi nismo mogli odoljeti čarima minijaturne kamene galerije, i da nastavimo put prema veličanstvenom planinskom prijevoju, gdje je prema legendi živjela Crna kraljica, čija kamena kruna krase Kraljičina vrata. Sunce je zagrlilo Velebit, a tako i sve nas. Pogled prema Tulovim gredama nas ne ostavlja. Divovsko mjesto stamenih stijena neobičnog oblika, golih šutnjom punih priča, među kojima žive vile i legu se zmajevi. Svatko tko promisli kako je jako bitan u prolaznosti, trebao bi ovdje doći i spoznati svoje pravo mjesto pod suncem. A poglavica Winnetou je to znao, uostalom tu je nastao i tu se sjedinio sa Planinom. Savršeni mir savršeno pristaje uz prelete jata i glasanje žutokljunih galica. Korak po korak do srca Tulovih greda. Kameni amfiteatar odvaja nas od onog uobičajenog, sporednog i fascinira nas, pa ostajemo očarani, začarani. Do vrha se provlačimo kroz uske procjepe, pukotine... veremo se na kamene tornjeve i stupove... I dok napredujemo, visoke litice se obrušavanja stotinjak metara okomito prema podnožju. Posvećeni smo trenutku, u poniznosti. Prizori oko nas, čista su fantazija. Velebit u raskoši i čudesnoj ljepoti. I kakav bi bio pogled sa najljepšeg vrha Velebita, i kakav je to osjećaj... Jednostavno savršen. Za kraj, mitska Planina nas je velikodušno nagradila predivnim zalaskom sunca i prepustila nas sretno mjesečini.

Fotografirao: Zvezdana Lisnić, u ime: selebnoj kreaciji, velebitskoj družini i Damiru na još